

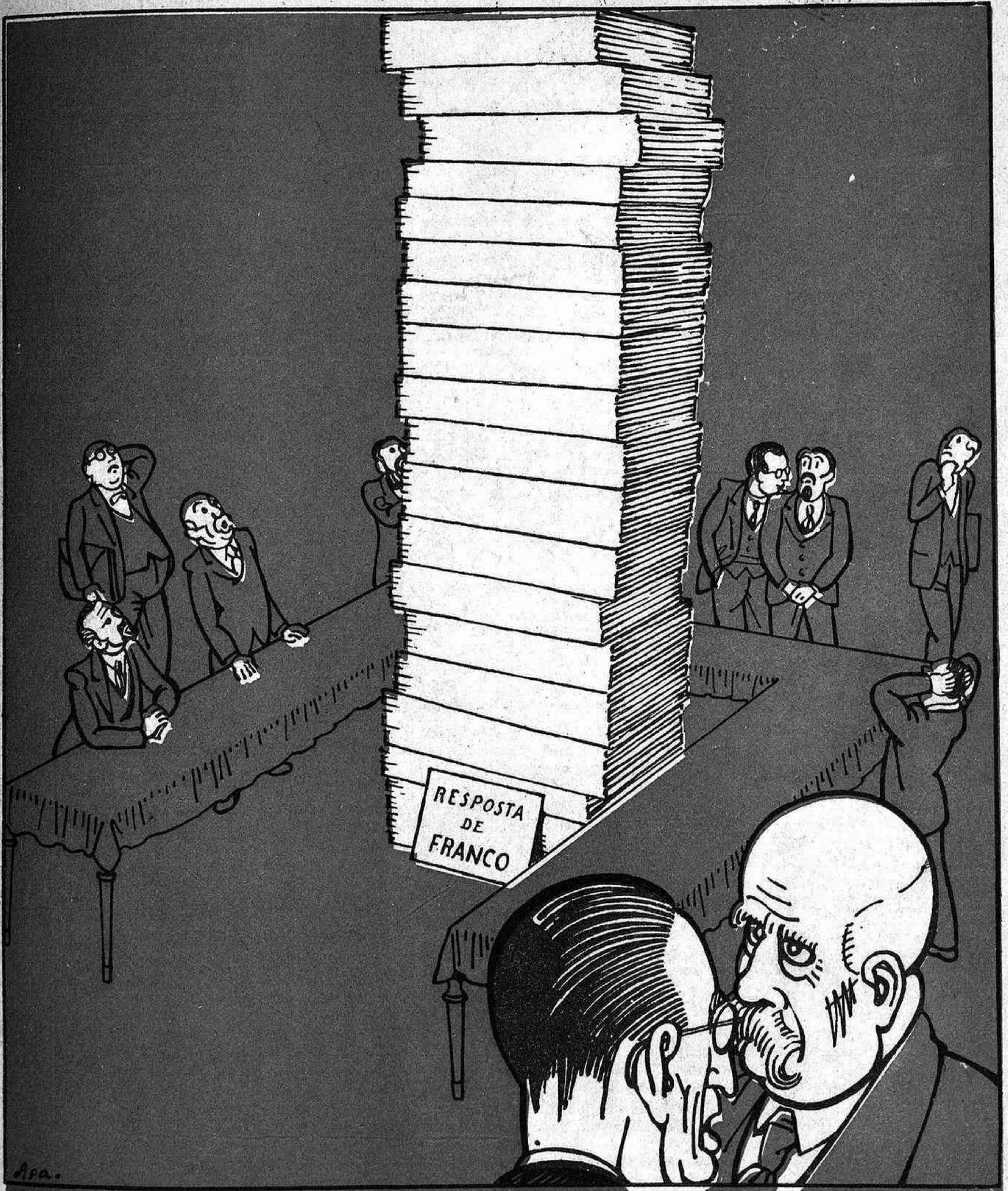
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ: ARAGÓ, 290
TELÉFON 23994

ADMINISTRACIÓ

RAMBLA DEL MIG, 17
TELÉFON 19937

CINQUANTA CÈNTIMS

(Dibuix d'Apa)

—Em penso que ens haurem de tornar a reunir.

JOCS FLORALS DE L'HUMOR

Per a commemorar ben commemorat
el segon aniversari del 19 de Juliol

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Fa un va-i-tot i obre un fabulós

CONCURS D'ANECDOTES DEL FRONT I DE LA RERAGUARDA

amb premis quantiosos, pràctics i superabundants
i d'acord amb el següent

CARTELL

I.—Tots els soldats i els obrers que cooperen al triomf de la República sobre Franco i els altres putxinellis que l'emparen, tenen dret a enviar al present Concurs una o més anècdotes de què siguin coneixedors —i encara millor si en fossin directament o indirectament actors— amb la publicació de les quals en el nostre setmanari, que té l'obligació de regalar amb unes gotes d'alegria els lluitadors per la llibertat de tots i la independència del país, ens proposem extreure de l'esforç de tots plegats el granet de sal i el pols de gràcia que facin més suportables les inevitables penalitats de la guerra.

II.—Per a prendre part en aquest Concurs, només cal tenir en compte:

a) Saber un fet graciós i contar-lo tal com ragi, de la millor manera que un sàpiga, en poques ratlles; les menys millor.

b) Serà considerada com a mèrit sobresortint de tota anècdota concursant la seva gràcia específica, la qual serà valorada per damunt de l'estil literari i fins i tot de la correcció gramatical amb què estigui redactada. O sigui: que el Jurat estarà més pels fets que per les paraules, amb la qual cosa demostrarà, a més a més, que toca de peus a terra.

c) Els treballs concursants han d'ésser escrits en una sola cara i no poden passar de dues quartilles, puix d'altra manera perdrien el caràcter d'anècdota i correrien el perill de convertir-se en llaunes.

d) Tots els originals han d'ésser tramesos dins un sobre clos, amb la inscripció: *Per al Concurs*, a la Redacció de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA (Aragó, 290, Barcelona), abans del 19 de Setembre pròxim.

e) No serà cap obstacle per a la participació en el Concurs el fet que les anècdotes referents al Front pervinguin de la Reraguarda, o viceversa.

f) La més mínima recomanació al Jurat a favor de qualsevol dels treballs concursants, implicarà la caiguda vertical, fulminant i irrevocable del treball recomanat al fons de la cistella dels papers.

EL JURAT I EL SEU FUTUR VEREDICTE

Constituiran el Jurat Qualificador, el fall del qual serà inapel·lable (i doncs, què?) el Director i els redactors de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, els quals emetran el corresponent veredicta quinze dies després de tancada la bústia de recepció de treballs per al Concurs.

NOTES QUE, PER NO PERDRE EL COSTUM, CONVE POSAR EN TOT CARTELL QUE S'ESTIMI

Els guanyadors dels premis majors tenen la facultat de sol·licitar, i nosaltres el deure d'accedir-hi, el canvi dels objectes que se'ls concedeixen, per altres que els siguin de més utilitat, sempre que el respectiu preu sigui equiparat. Exemple: "—Home, ja veureu, a mi el calçat de campanya o de carrer no m'interessa, perquè ja en tinc... Què us sembla si el canviéssim per un cotxe...?" Per nosaltres, fet, si se'n troba un que no costi més que les sabates. La qüestió és que el guanyador quedi tan content com nosaltres de poder-li concedir el premi.

Les dones tenen tant dret com els homes a participar en aquest magne Concurs. Per als efectes de la distinció entre concursants del Front i concursants de la Reraguarda, SERAN INCLOSES EN EL PRIMER GRUP LES INFERMERES QUE PRESTIN SERVEI A LLOCS IMMEDIATS A LES LÍNIES DE FOC. Totes les altres seran incloses en el segon grup.

Ara no resta sinó desitjar-vos inspiració, humor, gràcia i ganes de contribuir a què en l'exemple gloriós que amb la nostra gesta heroica llegarem a les generacions futures, no hi manqui la fragància de l'esperit ni l'alegria del compliment del deure.

ACI US VOLEM!

Per ordre de mèrits, i a raó d'un a cadascun dels guanyadors, seran concedits

VINT PREMIS MAJORS

la llista dels quals posem a continuació

Si l'autor de l'anècdota premiada és combatent

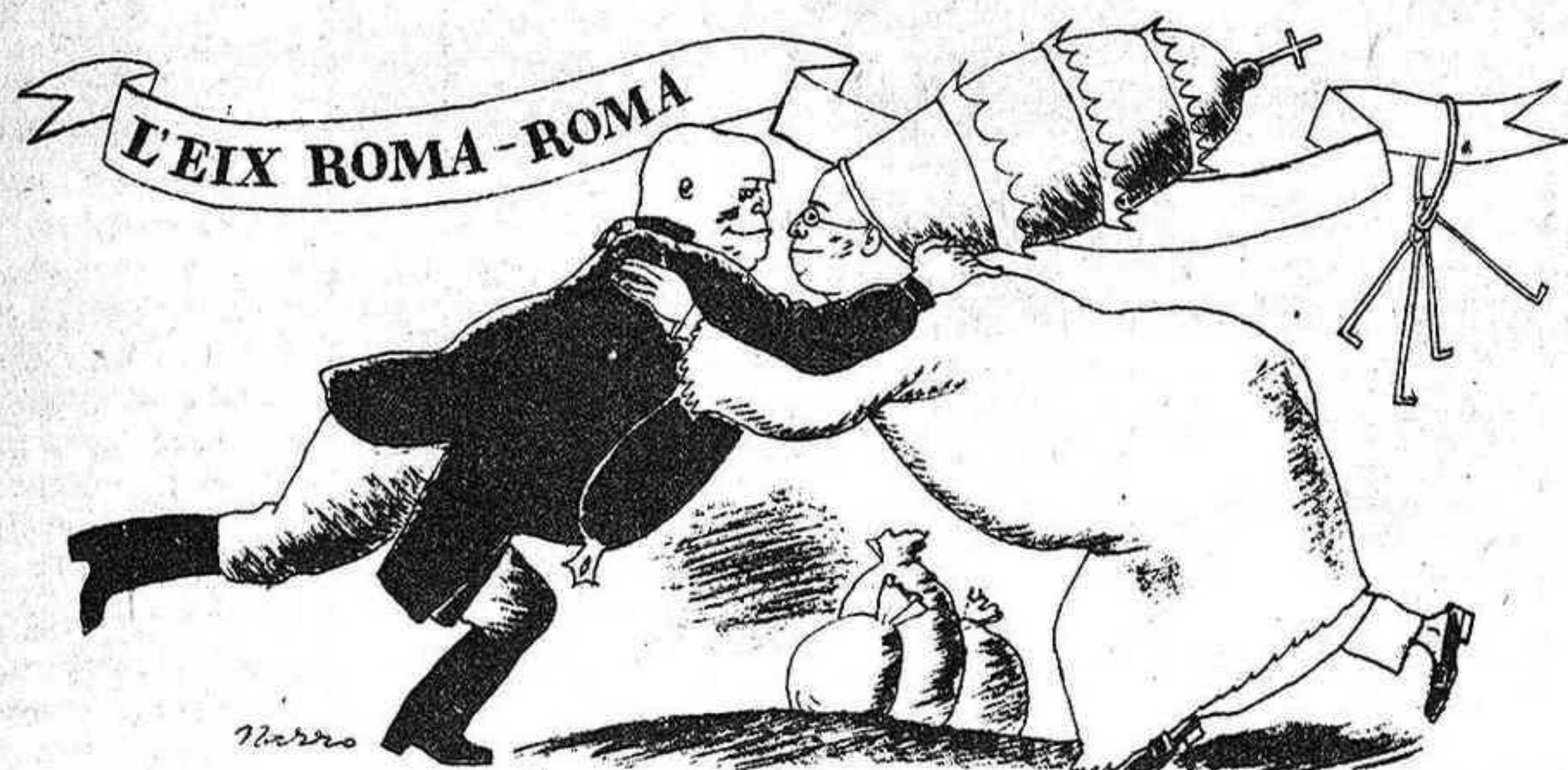
- 1.º Un equip militar complet, de la graduació que el guanyador ostenti.
- 2.º Una peça accessòria de vestir, o un objecte a gust del guanyador, l'import del qual no sobrepassi de 500 pessetes.
- 3.º Un parell de calçat de campanya.
- 4.º Una ploma estilogràfica.
- 5.º Un equip d'estris d'afaitar, compost de màquina, fulles, sabó, brotxa i mirall.
- 6.º Quatre pastilles de sabó de tocador, de bona classe, i un quilo de sabó corrent.
- 7.º Un quilo de cafè.
- 8.º Cinquanta grams de tabac.
- 9.º Un estoig de paper i sobres, per a escriure a la xicota.
10. Suscripció de mig any a L'ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Si l'autor de l'anècdota premiada és de la reraguarda

- 1.º Un equip de treball complet, de l'ofici al qual pertanyi el guanyador.
- 2.º Una peça accessòria de vestir, o un objecte a gust del guanyador, l'import del qual no sobrepassi de 500 pessetes.
- 3.º Un parell de calçat de carrer.
- 4.º Una ploma estilogràfica.
- 5.º Un equip d'estris d'afaitar, compost de màquina, fulles, sabó, brotxa i sense mirall.
- 6.º Quatre pastilles de sabó de tocador, de bona classe, i un quilo de sabó corrent.
- 7.º Un quilo de cafè.
- 8.º Cinquanta grams de tabac.
- 9.º Un estoig de paper i sobres, per a escriure al xicot.
10. Suscripció de mig any a L'ESQUELLA DE LA TORRATXA.

MIL PREMIS DE CONSOLACIÓ, MIL de cinc pessetes cada un

que seran atorgats a totes les anècdotes que a criteri del Jurat mereixin l'honor d'ésser publicades en les pàgines de L'ESQUELLA, i els quals seran abonats bitllo-bitllo, en certificats, de plata del Banc d'Espanya.

E D I T O R I A L

LA PRIMERA RESPOSTA

Franco ja ha contestat, o més ben dit, allò que se'n diu la resposta de Franco, ja ha arribat a Londres.

Entesos?

Nosaltres no podem oferir als nostres estimats lectors el text íntegre d'això que hom anomena la resposta de Franco, per manca material de possibilitats.

Hauríem de fer un número extraordinari de «Miss» Revista i encara no n'hi hauria prou.

Vostès ja se'n fan càrrec, oi?

A més a més, no en treuríem l'aigua clara, car la primera resposta del «jetazo» és tan llarga i difícil d'entendre, que hom suposa, amb fonament, que el Comitè de la No Intervenció, si la vol estu-

diar com cal, s'haurà de reunir i no podrà fer allò que fa sempre, o sigui, acordar tornar-se a reunir, puix que ara ja té tasca per romandre reunit permanentment, si vol, fins que s'acabi la guerra.

De tota manera, ja és quelcom, que li hem d'agrair al «caudillo» de butxaca, encara que ens costi de confessar-ho.

Fet i fet, mentre el Comitè estudia que estudiarà, la resposta no ens farà altre mal més greu.

«Del lobo un pelo»! com diria en lloc nostre míster Runciman.

Però tot està previst, i per tal que les cancel·leries puguin anar tirant, hom ja ha considerat que la resposta de Franco potser no és

definitiva, malgrat el que ha trigat i en vista d'això sembla que Hitler i Mussolini seran novament interrogats per Londres per tal que Franco torni a no contestar, que és allò que s'ha palesat com a més saludable per als mals d'Europa, que pel que es veu no volen soroll.

I com que les bombes que exploten a Alacant no se senten ara com ara a Oslo, resulta que a Europa es manté l'equilibri de

Tot aquell que s'entesti a no reconèixer els fets tal com són vol negar la llum del dia i és un desertor de la lluita per la unitat, encara que visqui a Barcelona.

CRONICA
DIPLOMATICA

Espanya en el taulell

Mr. Chamberlain i la resposta de Franco
"Cent maneres distintes de guisar un barret"

Altra vegada ens trobem a les vores del Loch Ness donant esquer al seu monstre, i altra vegada Mr. Chamberlain ens fa companyia. El diàleg s'entaula:

—Piquen?

—No; no han volgut picar; abans picaria el monstre.

—I ara, què?

—Li faré preguntar si, quan diu que no, vol dir realment que no.

—No n'esteu segur?

—De vegades les dones, o altres persones, quan diuen que no, volen dir que sí.

—Aleshores, per què dir que no?

—Per dir que sí.

—I voleu dir que té alguna utilitat fer aquesta pregunta?

—Ja ho crec! Mireu; quan jo era jove vaig anar a Berlín i, tot esperant el tramvia a la Alexanderplatz, em passejava amb les mans al darrera l'esquena. De sobte m'emprèn un gentleman massa elegant i em diu:

«Meinherr, h... de creure que porteu les mans al darrera inadvertidament o puc pensar que les hi porteu deliberadament?»

Penseu el que hauria pogut passar si no

em fa la pregunta? M'horroritza d'imaginar-ho.

★

En els clubs londinencs es nota una gran activitat entre els socis que tenint la família fora han de fer vida de club com abans, si no és a fi de setmana, que fan vida familiar. Com que una vida semblant resulta molt avorrida, s'ha posat de moda un innocent entreteniment que consisteix en la confecció de receptes de cuina per tal de guisar i fer més menjivoles les diverses classes de capells. La casa ha tingut molt d'èxit i la casa editorial Constable & Company es proposa editar un llibre de cuina titulat: «Cent maneres diferents de guisar un barret». Es clar que no es tracta ací d'un sol barret, sinó de les diverses menes de barrets. Així, per exemple, per menjar un barret de palla com a verdura es recomana la següent:

«Després d'esmocar, es posa el barret en remull abans de ficar-se al llit, amb una bona cullerada de bicarbonat—no al llit, sinó a l'aigua del capell. Al matí es canvia l'aigua i, resprés d'un parell d'hores i quan l'olla que haureu posat amb aigua al foc, és a dir l'aigua de l'olla que haureu posat al foc (l'aigua dintre l'olla i no fora perquè el foc s'apagaria), bulli (la que ha de bullir en aquest cas és l'aigua i no l'olla), s'hi tira el barret (a l'aigua, és clar, no al foc). Se sola, s'hi torna a tirar bicarbonat i es remena enèrgicament per tal que el barret, estovat, es desfaci. Quan és ben cuit s'escorre i es pot preparar com els macarrons a la italiana. La badana, fregida a talls prims es col·loca formant la bandera anglesa al damunt del plat; la cinta, si el cap és prou gros, es posa al voltant de la plata. Aquest plat s'anomena capell de palla a l'anglo-italiana».

Aquesta recepta és, com es veu, un primer plat.

L'entrant es fa amb un barret tou gris que, després d'igualment netejat de tripes, cinta, etcètera, es sofregeix amb ceba i tomàquet, nou moscada, pebre, una picada d'atmelles i un brot de joliver. Quan està ben ros s'hi tira un bon got de vi d'Operto i es deixa que faci xup-xup una bona estona junt amb patates rodones o bé cols de brusselles. Si es vol, es pot farcir amb els mateixos ingredients que si fos un calamar o un capó.

Com a plat fort no hi ha, ja ho indica el nom, el barret fort restit a l'ast. El de copa també és excellent, però cal, abans, socarrar-li el pèl.

Per prendre el vermut es recomana molt les rodones de barret de palla fregides estil patafrits; són molt gustoses.

Apa, barreterers de Barcelona en crisi! Féu l'ull viu, que aquest hivern a Anglaterra hauran de recórrer a la importació per satisfer les demandes del consum tan aviat com Mr. Chamberlain s'hagi menjat el barret, com va prometre, i l'hagi trobat bo!

Londres, agost.

SAMUEL PICKWICK

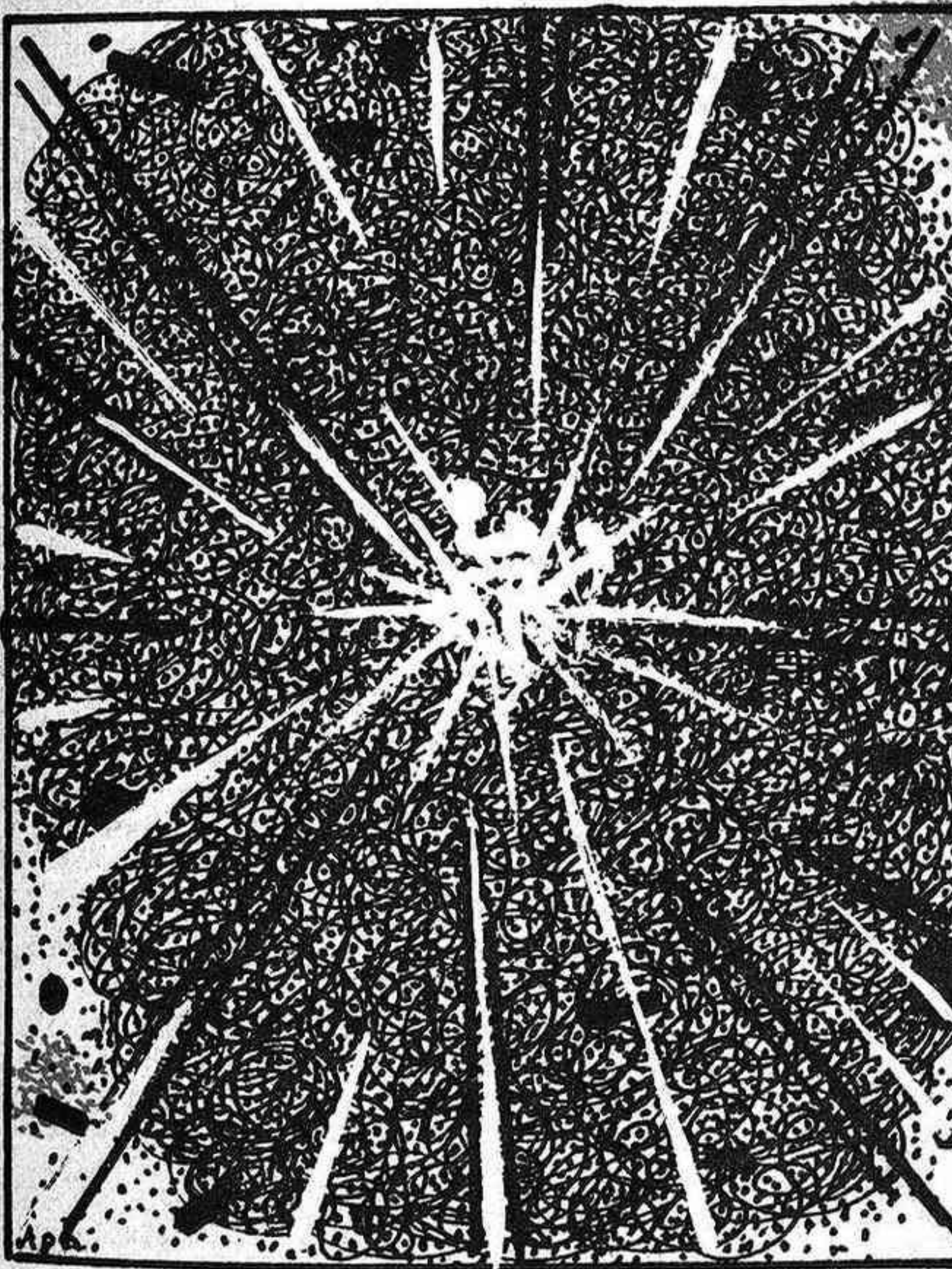
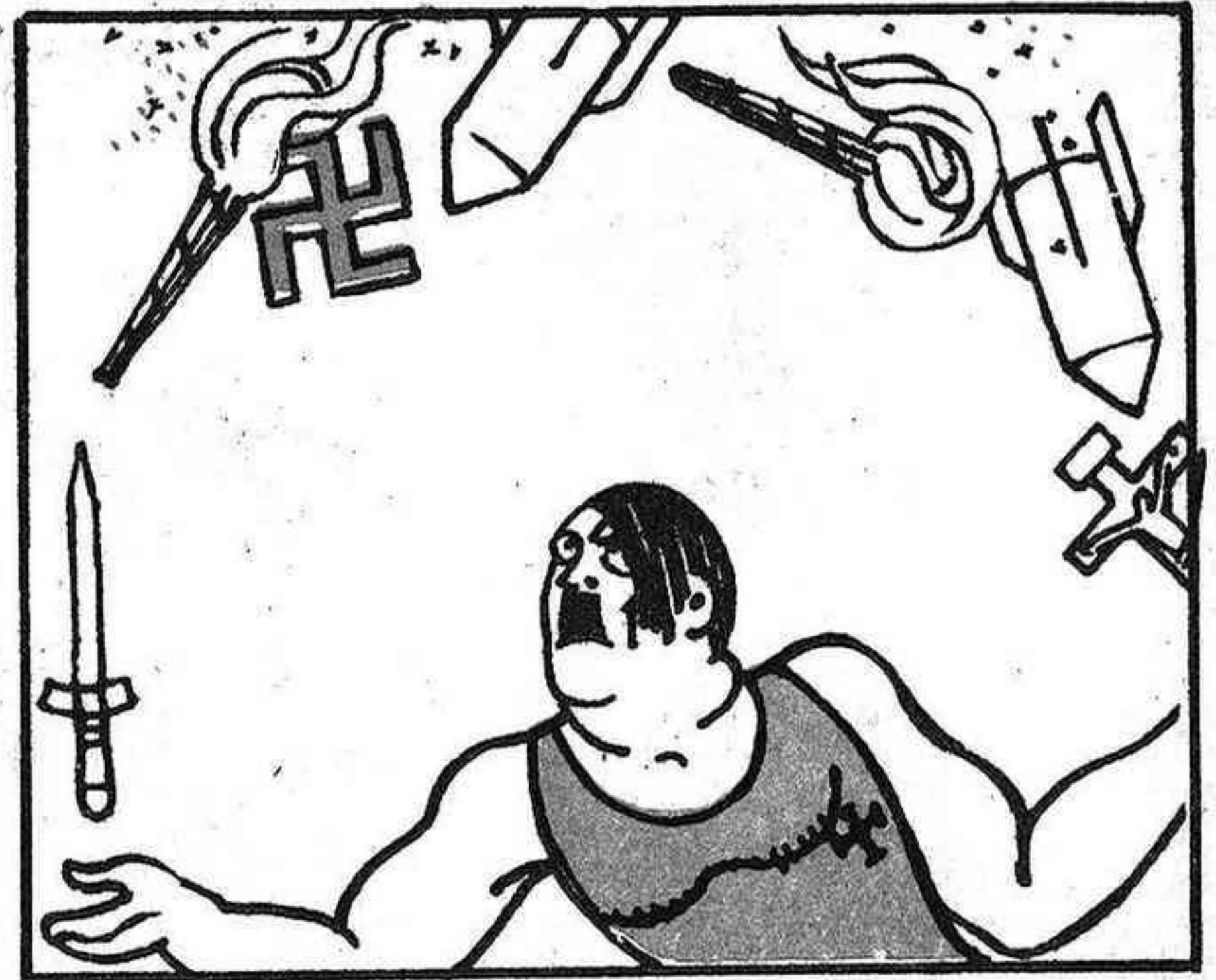
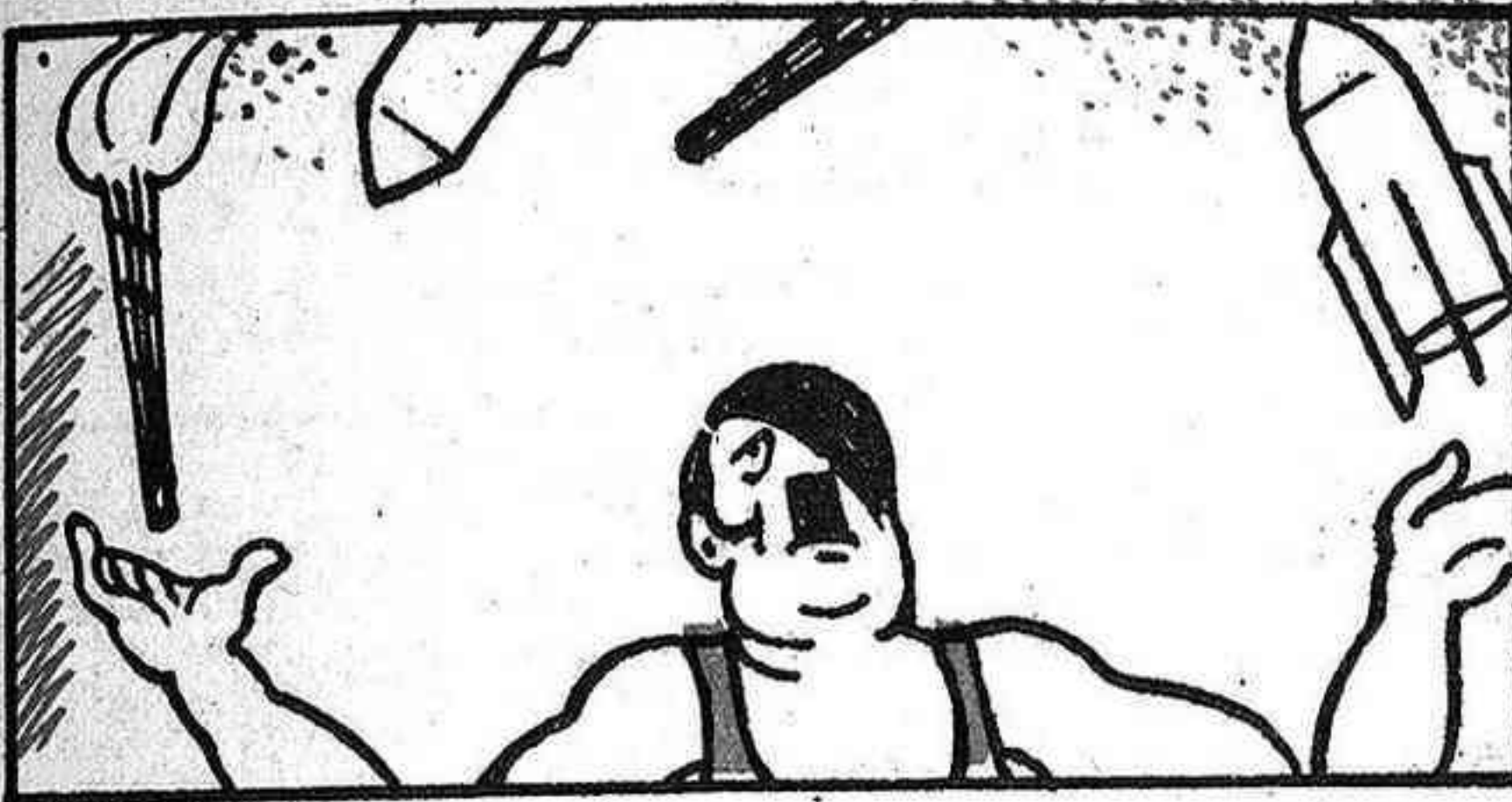
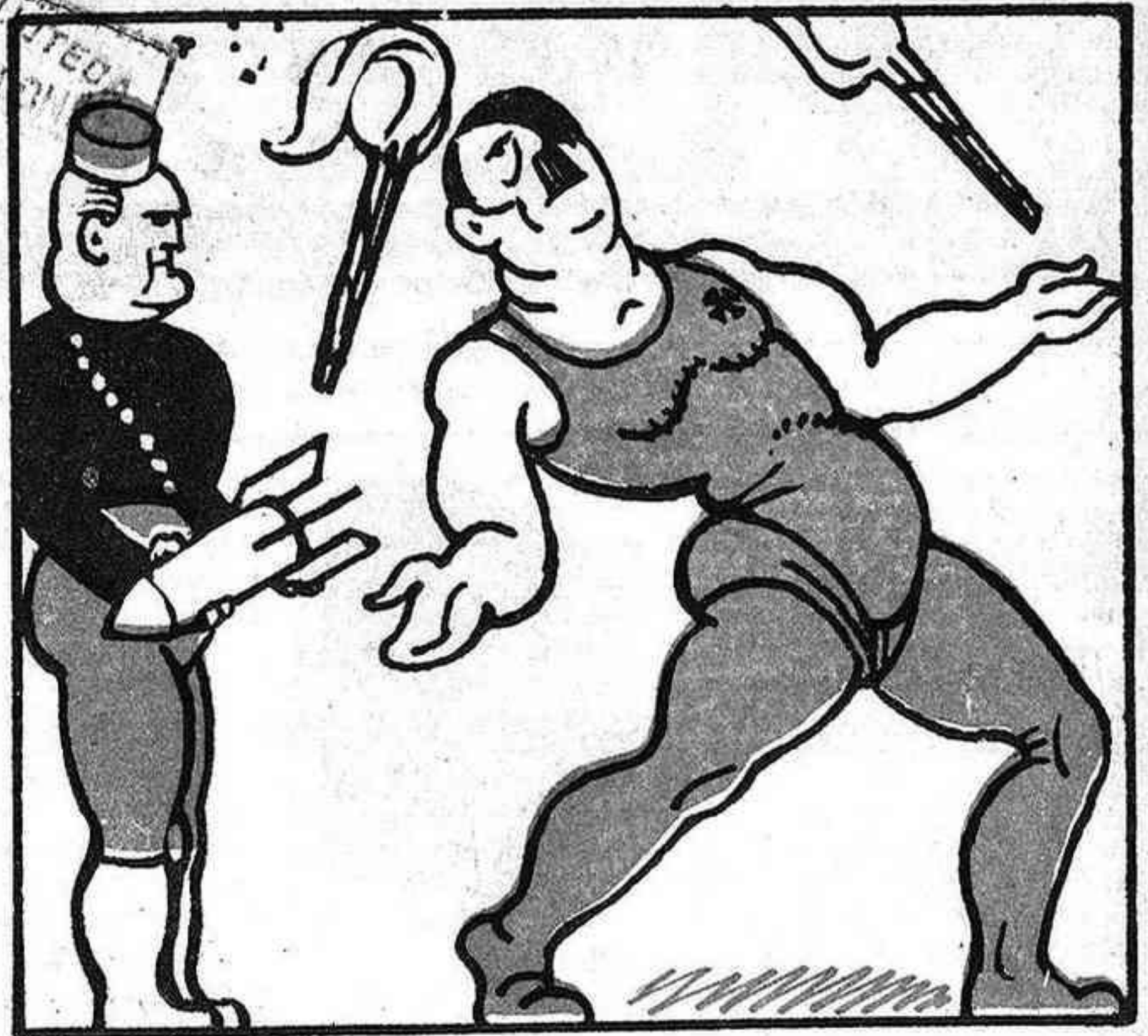
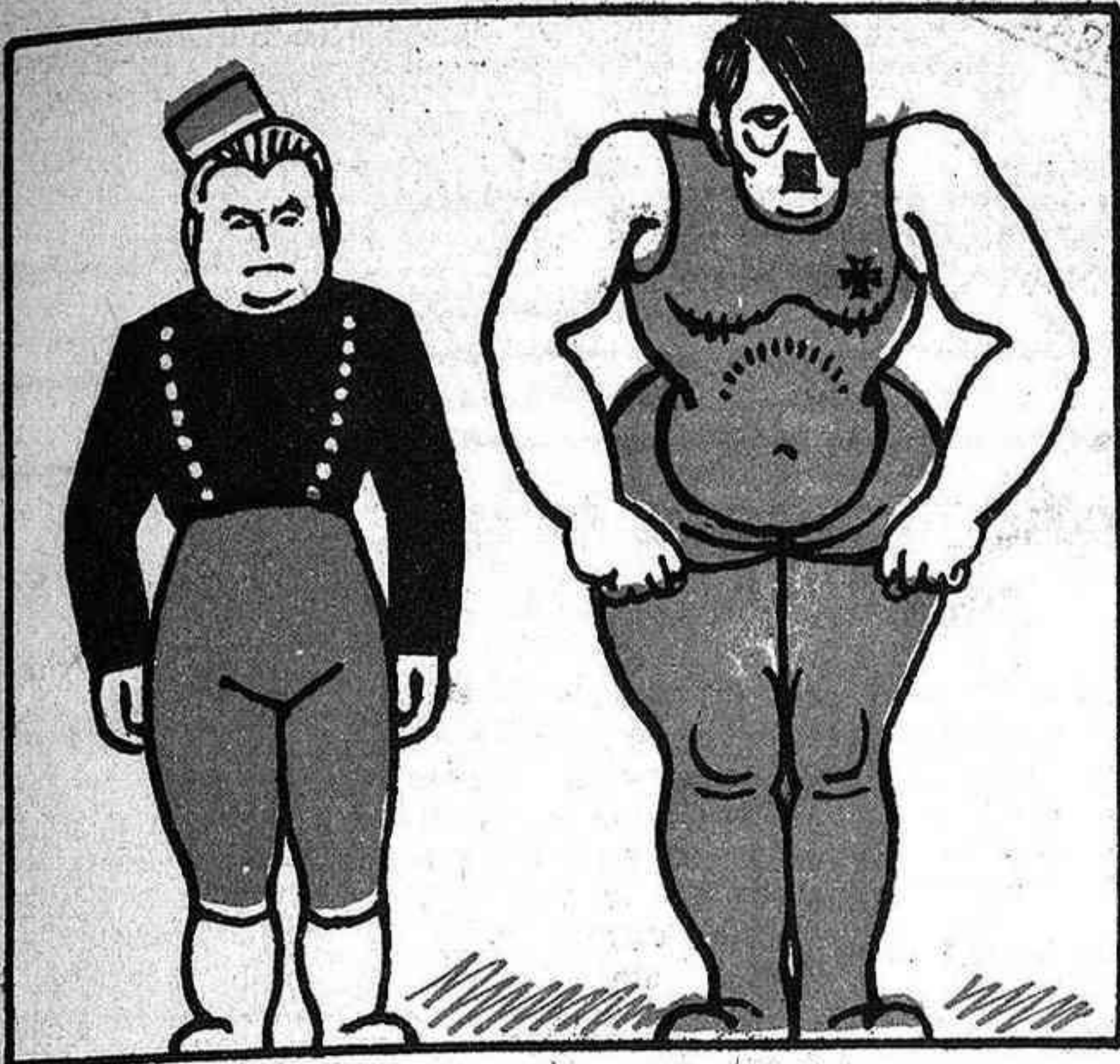

RUTES IMPERIALS

—Com està la situació de Palestina?
—Mira el mapa, i tu mateix.

(Dibuix de Narro)

PERTANY A LA BIBLIOTECA DE L'ATENEN

MANIOBRES DE TARDOR

Diario

DIARIO DE FALANGE ESPAÑOLA TRADICIONALISTA Y DE LAS JONS.

Redacción y Administración: Gran Vía, 13.-Teléfono 10581-Apartado 65-Bilbao-Año II.-Núm. 293

Los obreros tendrán trabajo en encontrarlo.
Los patronos y el Estado administrarán los beneficios, mientras los obreros gozarán de jerarquía y honor y del derecho a ser despedidos.
(Del Fuero del Trabajo)

Dignificación del trabajador

En aquellos días de triste recuerdo en que la pandilla de republicanos cam-paba por el solar hispánico como Pedro por su casa, salía cada sociólogo de peca predicando la necesidad de subir el sueldo a los obreros. Bah! Era ésta una de tantas bagatelas demagógicas que entonces estaban de moda y que corrían de boca en boca y que nadie se las quedaba, podríamos decir parodiando la canción.

Llegó, pero, el estimado Ausente y cogió las ias que parecían cañas, trocól as en lanzas y les puso el punto arriba, arriba España. El punto era la verdad resplandeciente de la verdadera doctrina social. El obrero, como se dice en el hermoso ideario del protomártir José Antonio, no vive sólo de pan. Un lector de la antigua y podrida escuela podría añadir que, efectivamente, vive también de patatas y coles. Eso, pero, es humorismo y ganas de darle con el arco al violón. El obrero en realidad vive de satisfacciones morales. ¡Ea, al tanto, camaradas! De satisfacciones morales hemos dicho, y el que no esté conforme, que salga pitando.

Así lo ha comprendido Franco, que ha procurado injertar las sanas doctrinas del Ausente en el ánimo del pueblo nuevo (final de trayecto) y en la estructuración del nuevo Estado. Así, en vez de complicarles la economía a los patronos señalándoles nuevas y cada vez más altas escalas de sueldos, el Ministerio de Organización y Acción Sindical ha publicado treinta y nueve decretos tendentes a instaurar en la España resurgida de sus cenizas y liberada de sus cenizas, puestos de limpia-botas gratuitos para el uso de los trabajadores.

Eso es dar lustre al obrero, y lo demás son majaderías, propias de esa extraña mescolanza rojo-separatista-masónico-católico, a la cual el generalísimo hará morder el polvo de sus botas sin lustrar.

Ultima fotografia del Ausente, tomada cuando ya se había ausentado.

COMPETENCIA DE MARTIRES, NO!

Con toda franqueza, que es la cualidad de los partidarios de Franco, vamos a enfocar un problema grave, y lo haremos hablando con llaneza, que es la cualidad de los seguidores de Llano (Queipo).

No puede ser que en el nuevo Estado haya dos protomártires. El protomártir no puede ser, no debe ser otro que el añorado Ausente. Y andan por ahí muchos desvergonzados que aplican también a Calvo Sotelo el calificativo de protomártir. Calvo Sotelo es mártir, en esto estamos todos de acuerdo, pero no es proto.

José Antonio, el Ausente, ese sí que fué mártir y proto. Quede para él el título augusto de protomártir y conténtese Calvo Sotelo con ser Calvo, que ya es bastante.

El "Dia sin postre"

Mañana el generalísimo deja todo el país sin postre. No es que los fieles españoles no hagan bondad y que se les castigue como a niños malos, no. Es que al objeto de engrosar las setecientas trece suscripciones abiertas con distintos y patrióticos fines, es necesario, una vez a la semana, dejar de comer pasteles y frutas e ingresar su importe en la Caja de Beneficencia Nacional. Y que nadie se atreva a burlar la disposición como otras veces, en que ha habido patriotas tibios que se han comido las frutas y después han dejado los huesos para beneficencia. A esos, el señor gobernador los multará y los dejará sin postre toda la vida.

Las luchas intestinales en la zona roja

París.—Noticias llegadas de Barcelona dan cuenta del estado de descomposición que se registra en la zona facciosa. Para dar idea de la "armonía" reinante entre las diversas fuerzas armadas al servicio del llamado gobierno republicano, basta decir que hace unos días se registró una empeñada lucha en Las Cortes (barriada barcelonesa) entre los carabineros y los guardias de asalto.

Que lo sucedido no es cosa esporádica, sino que obedece a una enemistad profundamente sentida, lo demuestra el hecho de que la contienda empezó en un momento determinado, al dejarse oír el silbido de un

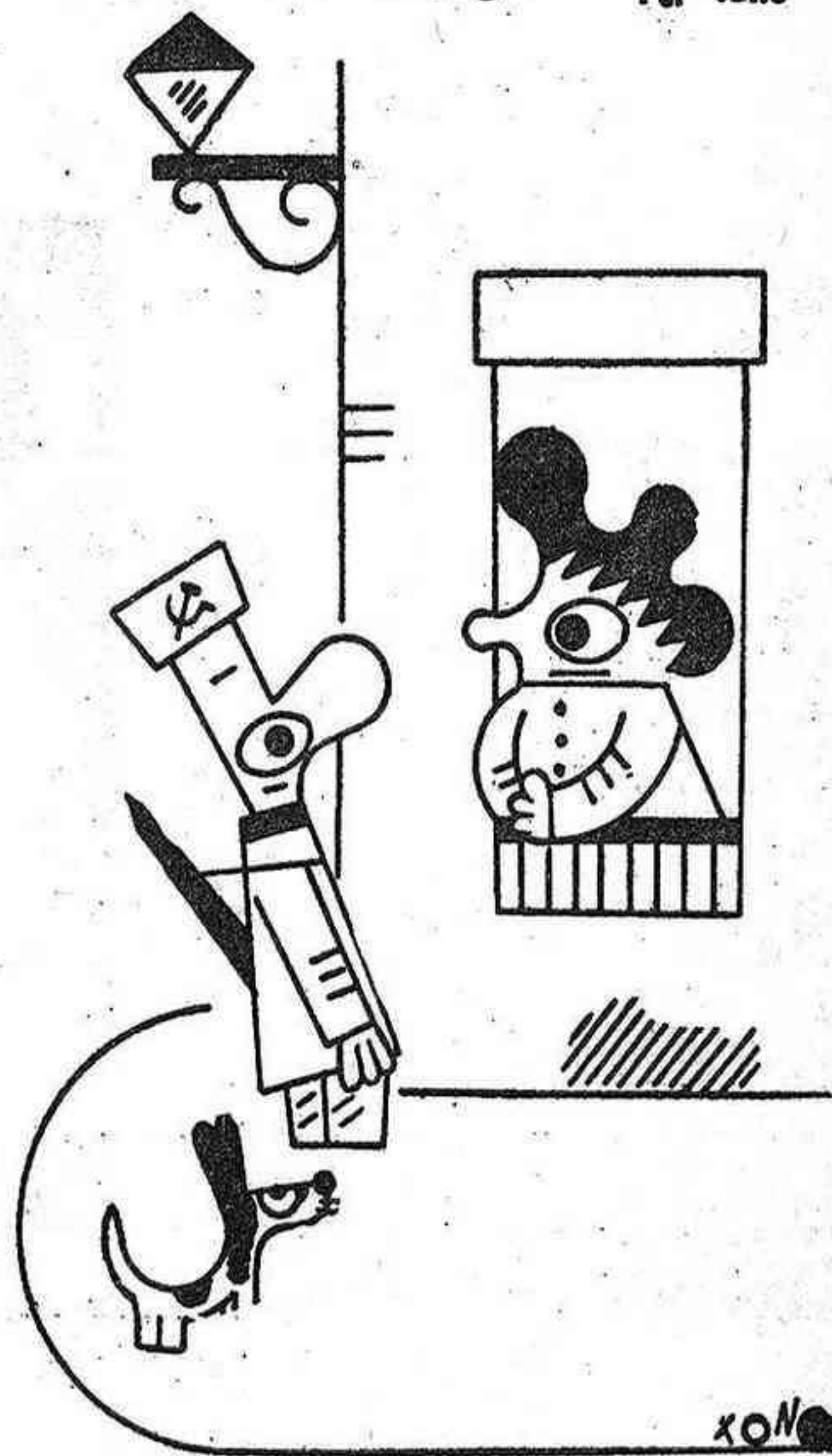
pito. Al cabo de tres cuartos de hora de terrible lucha, cesaron las hostilidades por espacio de media hora, y después los combatientes volvieron a la pelea con renovado vigor.

Parece que no es ésta la primera lucha entre elementos armados y que, en distintas ocasiones, la aviación ha intervenido en estas contiendas.—(Logos).

Aporta tu óbolo a la Suscripción pro Defensa Nacional.

Ten en cuenta la Hucha del Pequeño Español.

Zona roja Por TONO

—¿Sales de caza, rojillo?
—Nada, que el chucho ha oído decir que los italianos corren como liebres...

Crónica breve de la situación militar

Salamanca, II (2'55).—A las doce y media de hoy hemos tomado vermut (camarada linotipista: vermut no és ningún pueblo, sino una bebida; no le pongas v mayúscula) con aceitunas y con un coronel agregado al Estado Mayor del Generalísimo. La conversación, naturalmente, ha recaído sobre la guerra y las perspectivas que ésta ofrece en el futuro.

Nuestro coronel, que es un hombre algo aficionado a las cuestiones militares, nos ha hecho sobre el velador del café el magnífico gráfico de las operaciones de Levante que ilustra esta crónica, directamente reproducido del mármol.

Como verá el lector, la dominación de todo el territorio español es cosa de coser y cantar. Cuatro tiros más, dos empujones, y nos plantamos en la frontera francesa, a las mismas barbas de Daladier, suponiendo que este demagogo francés use barba. Claro que esta pequeña operación requiere cierto tiempo. De cuarenta a cincuenta años, así a ojo de cubero. ¿Qué son, pero, cincuenta años para los que luchan por la eternidad? Acordaos de los imperios de Roma, de Grecia, de Cartago, de España... Para los que como nosotros tienen sed de imperio, un siglo les parece un sorbo y medio siglo un sorbete.

Piensa en los Caballeros Mutilados.

Suscríbete en las listas del Hogar de las Avemarianas.

Acuérdate del Subsidio del Combatiente.

La dépêchomania

A Barcelona tenim uns nous maniàtics: els dépêchòmans. Rieu-vos dels morfinòmans, dels cocainòmans i de tots els acabats amb amb òman, com ara: torrats. Els nostres intoxicats no troben pas llur metzina a les farmàcies clandestines, ni els les venen els cambriers dels bars suspectes. Els dépêchòmans satisfan llur vici en plena Rambla i a ple sol.

Ara, havien patit uns quants dies, perquè la droga no arribava a Barcelona. Sortosament, la frontera ha tornat a ésser oberta, i els nostres intoxicats tornen a ésser feliços.

Els veureu cada migdia com, febròsos, obsessiónats, recorren els llocs de periòdics.

—«La Dépêche?»

—S'ha acabat —el respon, a vegades, el venedor.

Sentir això el dépêchòman i fer un bot, és tot u. S'ha acabat! Un dia sense «Depêche»! Es preferible passar-lo sense pa. I ja teniu l'home corrent per tots els quioscos de diaris, repetint la pregunta:

—«La Dépêche?»

I cada vegada, la pregunta és més angixosa, més suplicant:

—«La Dépêche?»

A les dotze vegades de demanar-la inútilment, la pregunta ja s'ha convertit en un lleu sospir.

Al dépêchòman, cercant la droga, li passa l'hora de dinar. Arriba a casa a quarts de quinze. La seva dona l'esperava inquieta:

—On has estat, Pepet? Que no ho saps que a les dues se m'apaga el gas?

Però el Pepet no respon. Ni sent la veu del seny domèstic. Porta clavades a la imaginació les nou lletres vermelles del diari de Tolosa. Per què dinar, quan no pots llegir «La Dépêche»?

Però el dia que el nostre intoxicat aconsegueix la droga, ah, quin dia més triomfal! Comença a llegir «La Dépêche» al migdia i reprèn la lectura a la nit. A l'endemà, amb un aire terriblement misteriós, diu a un company de feina, tot assaborint per endavant l'efecte de la sorpresa:

—Ja saps que l'Alvarez del Vayo és a París?

—Sí —respon el company, distretament—. Ahir ho vaig llegir a «La Vanguardia».

Patapam! Ni una dutxa d'aigua freda hauria deixat el dépêchòman més glaçat. Per això s'havia gastat dues pessetes amb «La Dépêche»? Per això s'havia torturat el cervell posant en joc el seu francès rovellat i consultant una pila de cops el diccionari?

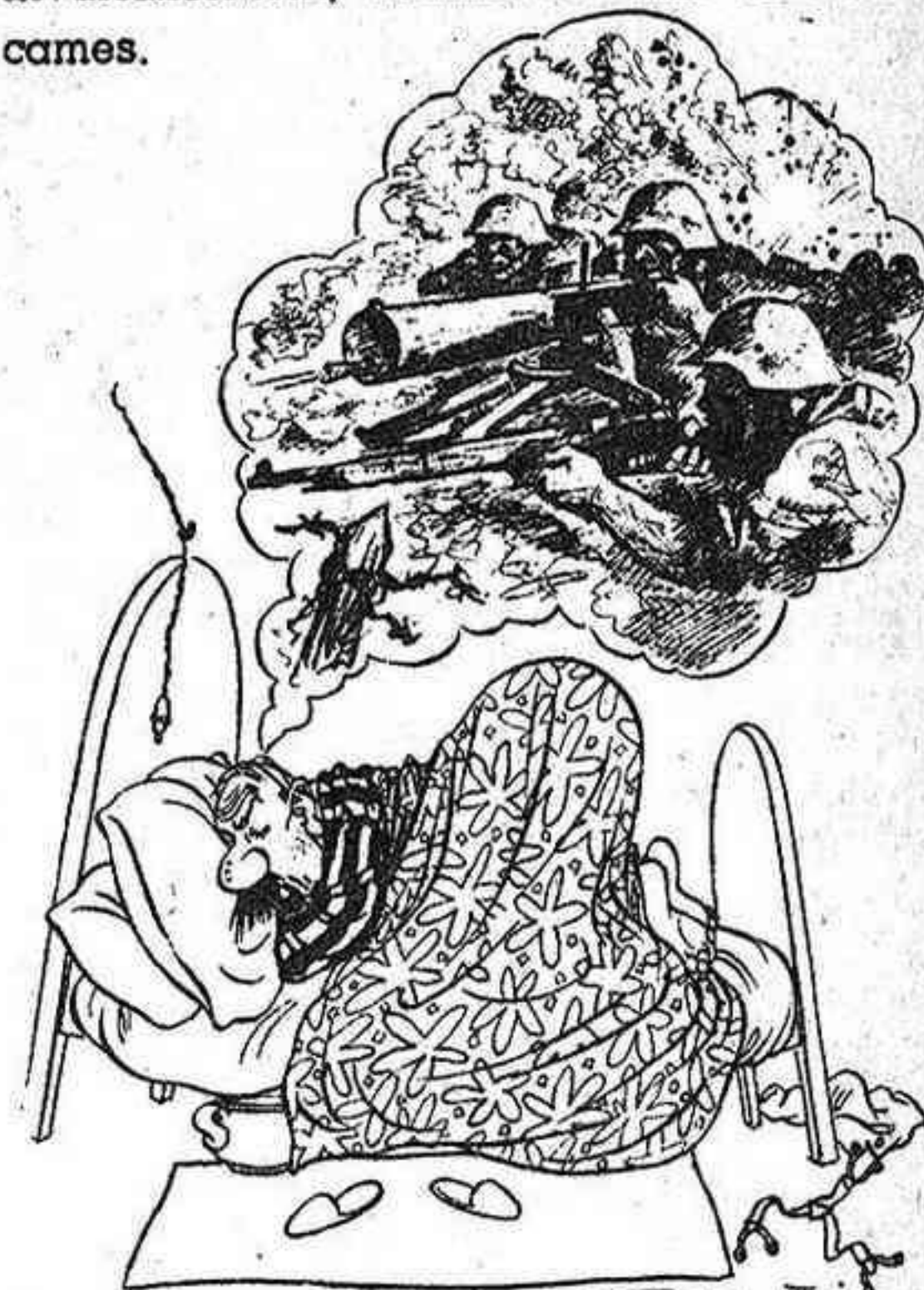
En un quiosc de diaris presenciarem nosaltres unes escenes graciosíssimes. Una senyora francesa que a les nits exerceix els preliminars de la seva indústria en plena Rambla, de tant en tant va a descansar una estona en el tamboret que li ofereix un quiosquer galant. I una nit, a tots els que demanaven «La Dépêche», la dama els responia:

—«Elle n'est pas arrivée».

—Com?—feien invariablement els altres.

—«¿Entonces, si usted no sabe el francés, por qué c... compra «La Dépêche?»—replacava la dama.

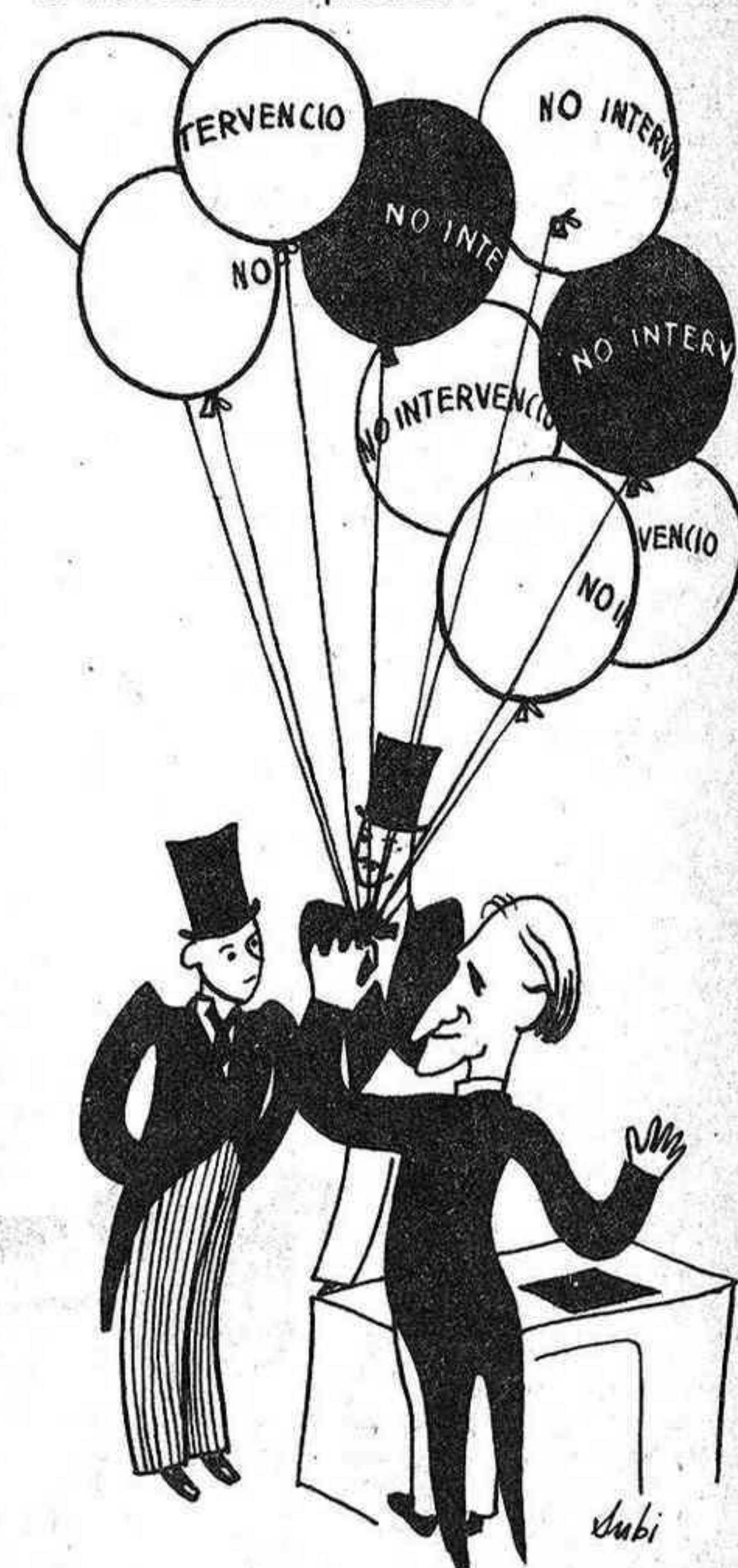
L'escena es va repetir, als nostres ulls, almenys deu vegades. I tots els dépêchòmans, invariablement, marxaven amb la cua entre cames.

POLITICA

(Dibuix de Goni)

—Aquesta resistència acabarà amb la meua carrera política!

LABOR-HOMNIA-VINCIT

Plimouth—No tindrè més remei que donar-los "bombes" per tornarlos a reunir.

(Dibuix de Subi)

LA RESPOSTA DE FRANCO
O LA PELA DE PLÀTAN

(Dibuix de Bofarull)

El Pla Anglès de Retirada de Voluntaris, ha mort!

A la tendra edat d'un any de no viure L'acte de l'enterrament fóu una grandiosa manifestació de dol

El pare, desconsolat, no va menjar més que barrets

EL PLA ANGLÈS

Ahir, i amb una pompa fúnebre que afectà els mateixos interessats, va tenir lloc el tan anunciat com luctuós acte del sepeli de les despulles mortals del que fou en vida el preciós infant Pla Anglès, conegut pels seus íntims amb el nom més familiar de Britànic.

LA «TOILETTE» DEL CADAVERET

Sortí la fúnebre comitiva de la casa dels seus atribulats papàs, Downing Street, n.º 10. El matí era clar i els ocellets cantaven en els arbres, inconscients que el seu amiguuet, aquell infant ros de cabell rinxolat que els tirava engrunes des de la finestra, jeia pàllid i inanimat en l'interior folrat de seda blanca i randes de Valenciennes i «balduque» vermell d'aquella caixeta blanca que es tanca i no s'obre —cruel sarcasme— amb aplicacions d'argent i serrells del mateix ric metall.

EL COTXE MORTUORI

El cotxe, tirat pels quatre cavalls de l'Apocalipsi —raça italo-germana—, anava precedit per una quadrilla de capellans franquistes que anaven cantant el gori-gori, mentre el del davant de tots feia malabarismes amb un crucifix de vori, va-

luosa peça de museu treta d'Espanya per a aquesta ocasió.

LES CORONES

Darrera del cotxe mortuori hi anaven tres altres cotxes plens de corones de totes mides. Entre les més importants, a part, naturalment, les dels seus pares que en anglès deien: «A nuestro inolvidable hijito, ilusión eterna de sus padres atribulados», n'hi havia de tots els tiets i tietes del món. L'oncle Adolf, que per a l'ocasió s'havia després d'una corona de ferro imitació, inoxidable, li deia: «A mi querido sobrino, buen viaje eterno». I la de l'oncle Benet: «Gli angeli all'celo. Corpo di Baccol». N'hi havia també dels voluntaris italians, però no poguérem llegir el que deien les cintes, perquè s'havien de llegir a contraclaror.

LA REPRESENTACIÓ INFANTIL

A banda i banda del cotxe mortuori hi anaven infants de totes les nacionalitats, que portaven les cintes que sortien del cotxe. Els encarregats de mantenir l'ordre de la formació, membres de les S. A. hitlerianes, els donaven un cop de porra al cap i els retiraven, si no anaven drets. Això explica l'èxit que tingué l'acte entre el poble britànic, que no

es cansava d'ovacionar l'Espanya republicana i tirar-li mostres d'adhesió, mentre l'orquestra desgranava les notes solemnes de la Marxa Fúnebre de Chopin. Pom, pom, pom-pom, pom, pom, pom po-pom. Pom-pom, pom-po-pom porim por-ri, pom, popom popim por-ri. I després allò que fa venir càlfreds: Ti, tiririri, tiririri-ri.

El públic, que cada cop més nombros, contemplava la fúnebre comitiva, no podia aguantar els sanglots.

ELS DOLS

Darrera de l'orquestra, com és costum en aquestes tràgiques circumstàncies, venien els dols; primer, l'oficial, després el familiar, després el polític i així successivament.

En el dol oficial hi veiérem, entre altres, el President de l'Associació de Retiradors de Voluntaris, la Comissió de Comptadors i la de Recomptadors en ple; una nombrosa representació de Controladors del Control Marítim; de representants de les Companyies Exportadores de Voluntaris l'actitud dels quals semblà als altres més aviat incorrecta perquè, en comptes d'enyorar la pèrdua de les col·locacions, no parlaven més que d'aranzels i de segonca columna i de règim de nació

més afavorida. Francament, en circumstàncies tan luctuoses, l'actitud d'aquests senyors detonava una mica i les autoritats competents haurien de posar-hi el que els castellans amb tant d'encert en diuen *coto*.

El dol familiar era, en canvi, la imatge mateixa de la desolació. El pobre pare, don Neville, tot de negre vestit, havia d'ésser acompanyat per dos enterramorts, que l'acompanyaven. Amb el nas inflat a conseqüència de la recaiguda i del dolor.

Un altre s'hauria estirat els cabells; ell, en canvi, amb el barret a la mà esquerra, n'anava fent bocins amb la dreta i se'ls anava menjant. I quan s'havia acabat un barret, el barretaire oficial n'hi allargava un altre que l'atribulat pare consumia sense ni tan sols emprovar-se'l. Quina pena feia aquell home abans robust, despreocupat i tan afoniat a pescar truites! Mr. Eden (Don Antoni) intentava aconsolar-lo: «Ja t'ho deia jo; posa fills al món perquè te'ls matin a Itàlia en una guerra com la d'Espanya!»

«Però si és a Espanya que me l'han matat!», feia el desesperat pare de la criatura.

«Creu-t'hol», li contestava l'altre, per amargar-li l'existència. «Te l'han

matat des d'Itàlia per correspondència».

«Pobre de mi!», s'exclamava Don Neville. «I jo que em pensava que per correspondència només...» «Per correspondència es fa tot!»

EN EL CEMENTIRI

En això la comitiva —hem d'advertir que, després dels dols venia una gran multitud de comissions i representacions— arribà al cementiri. El fossar era allà obert esperant la seva presa; dos enterramorts havien trobat una calavera i recitaven, per fer temps, el tros dels enterramorts d'«Hamlet», però Hamlet no els contestava perquè no hi era. Els ocells cantaven en els xiprers sense saber, pobres, de què es tractava.

Però arribà la comitiva fúnebre al benèfic i sanitari establiment, i callaren. El taüt amb el difuntet fou col·locat damunt l'herbeta humida i innocent. El dissipat pare, en veure'l, el taüt, és clar, no l'herbeta, s'hi abraonà. Tothom plorava.

—Fill meu! Fill meu! Tu que quan t'haguessis fet gran hauries aconseguit la retirada de voluntaris! I t'han matat a l'edat d'un any!

Tothom callava. En el silenci, sepulcral, una veu preguntà:

—Com l'han mort?

—Per correspondència.

—Ah, ja; la carta fatal.

En aquell moment els enterramorts entraren en funcions i estigueren a punt de cometre un error fatal—per a ell—. Agafaren Don Neville i l'anaven a colgar quan veieren que encara semblava viu i que el mort era al taüt.

—Hi ha algú que el vulgui veure?—preguntaren per pura fórmula.

—Sí, sí—digueren els ambaixadors d'Itàlia i Alemanya.

—Per què?—els preguntà el duc d'Alba.

—Per assegurar-nos que és ben mort—li contestaren.

I un cop comprovat que fins al dia del Judici, o el dia que hi caigués una bomba d'aviació, no seria desenterrat, el dol s'acomiadà.

En el cementiri restaren, plorant desesperadament, els membres del Comitè de No Intervenció.

—Què farem ara, pobres òrfens de nosaltres, sense el son que teníem?—preguntava un dels membres del Comitè.

—No ploreu, no ploreu—els aconsolava paternalment Lord Plymouth—; ja adoptarem un altre infant de l'Hospici!

DESIL-LUSIO

—Abasn hom llegia les llistes de Govern amb aquella il·lusió.
—Ara tot està racionat!

(Dibuix de Narro)

EL SENYOR RAMON S'HA FET FEIXISTA
Pega-greguerias

—Desde la conquista de Abisinia el «duce» lleva camisa negra forma imperio.

Cuando los fascistas levantan el brazo, paran en el mundo todos los invisibles tranvías de la No Intervención.

Los botarates creen difamar el Generalísimo cuando propalan que es un invertido. Sin ver que el señor Dios le ha concedido esta gracia para poder así representar la patria en sus dos mitades: los hombres y las mujeres.

La invención del «plato único» equivale a una Conferencia del Desarme Matrimonial. A la primera escaramuza, los beligerantes han gastado ya todos sus proyectiles.

El último catecúmeno salió de la sagrada

cripta de Pombo, cerró la puerta y puso un cartelito: «No apto para refugio».

La guerra es una corrida de toros. Hay quienes se arriman a los cuernos. Los hay otros, entre ellos Ramón, que jalean aquéllos desde la barrera. Los cuernos están en el frente. Yo, por una confusión en los artículos, los tengo en la frente.

Las bombas que sueltan nuestros gloriosos pilotos italianos son un viaje de ida y vuelta. Bajan del cielo y, transformadas en niño muerto, suben al cielo.

Una vieja ilusión mía: editar mis obras completas en papel sánico. Así, el lector no tendría que distraerse para los menesteres urgentes. Haría sus cosas, arrancaría una página, ¡zas!, y seguiría la lectura.

RAMON Gómez de la Serna

Els López, els Pérez i els Rodríguez seran apedregats

A l'Espanya facciosa cada dia les idees racistes van guanyant més terreny. Són molts els qui tothora parlen de la puresa de la raça, de la necessitat de no contaminar la sang pura amb altres sangs innobles, de l'insult que per als bons racials representa la convivència amb gent d'altra raça inferior, etc.

En algunes ciutats s'han produït ja, sembla, incidents sorollosos. El problema ha agafat virulència especialment en algunes ciutats del Sud, a Sevilla, concretament, on alguns notables abandonaren sorollosament la sala d'un cafè en entrar-hi un individu d'una altra raça.

La qüestió racista inquieta les autoritats, que fins ara havien tingut interès en evitar-la. Hom creia que l'Espanya nacionalista, conglomerat de races i de països, podria eludir aquesta passa del racisme que tants d'estralls ha fet a Alemanya i que ara comença a cuejar a Itàlia. Però l'actitud intransigent d'un cert sector de població i d'algunes personalitats influents han fet anar en orris totes les precaucions preses. El problema racista ha tret ja el nas a la zona rebel i en les esferes ben informades es preveuen els pitjors mals.

N. de la R.—La notícia anterior, que ens ha estat tramesa per un dels nostres corresponents de Burgos, es presta a confusions. Segurament que en llegir-la heu pensat que els «hidalgos» espanyols, els néts del Cid i de Gonzalo de Córdoba se sentien ofesos per la presència de tots els Mohamets que el «generalísimo» ha importat de l'Àfrica. Doncs, no: és tot a l'inrevés. Són els moros els qui creuen que els espanyols fan nosa a Espanya i són ells els intransigents en matèria racista. D'ara en endavant, a la zona rebel, tots els imprudents que es diguin López, Garcia, Gutiérrez, Fernández i Martínez seran molt mal vistos. D'ara en endavant, només camparan els Hafids, els Beys y el Krims. I ai d'aquell infeliç que es digui Matamoros!

BEETHOVEN

—Mira, que aprofitar el "clar de lluna" per bombardejar...

(Dibuix de Porta)

DESARMEM-NOS?

En 1912 el diari parisenc "Le Figaro" publicava aquesta historieta del gran Caran d'Ache. Als dos anys, com si la historieta fos una bona profecia, esclatava la guerra europea.

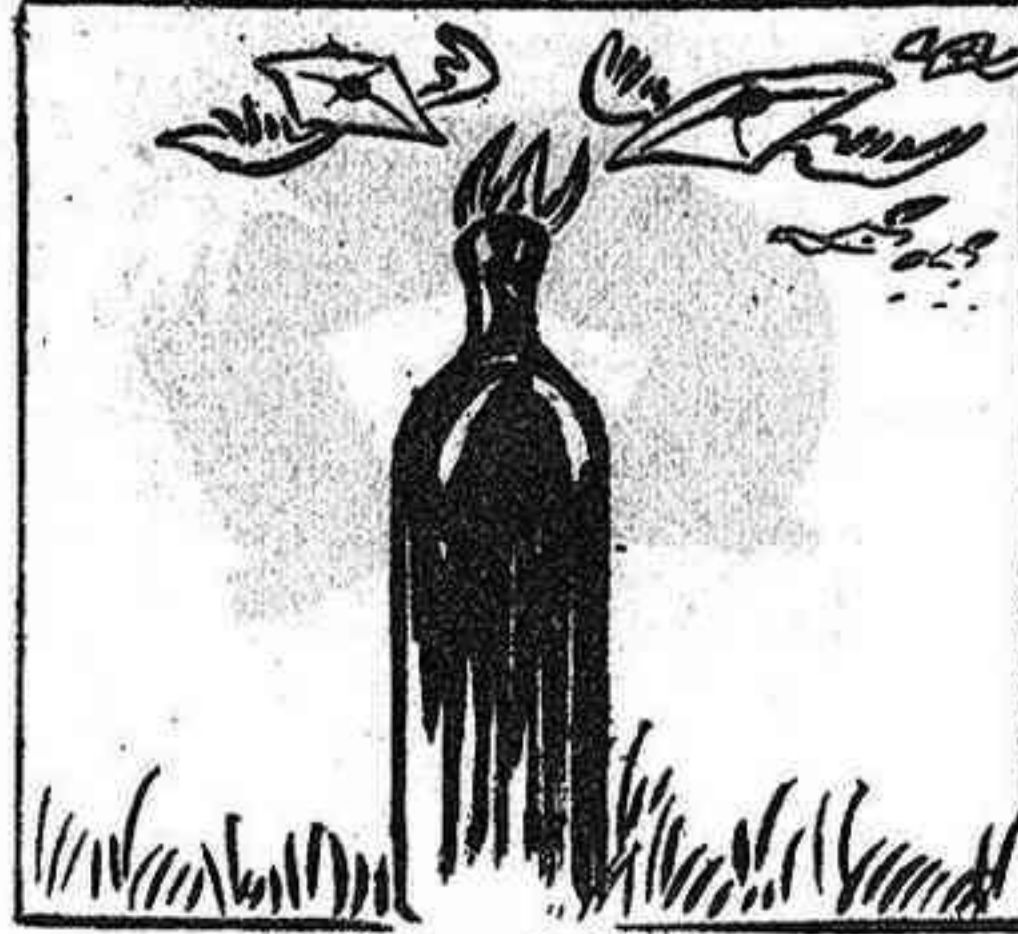
Avui reproduïm la historieta de Caran d'Ache perquè creiem que torna a tenir actualitat, i perquè probablement abans de dos anys també en tindrà altra vegada la profecia.

DÉSARMONS-NOUS ?

Par CARAN D'ACHE

Le FRANÇAIS. — Je pose la question : « Désarmons-nous ? » Que les nations envoient les réponses dans le litre ci-joint.

Les réponses ne tardent pas.

Le FRANÇAIS. — Je suis sûr d'avoir la bonne solution : « Tout le monde civil ! »... Voyons voir.

L'ITALIEN. — Commence toujours !...

L'AUTRICHIEN. — T'en as de bonnes !

Le TURC. — Je verrai cela au printemps prochain... et aux autres.

Les VOISINS DU TURC. — Ah ! pour le moment, c'est bien le moment !

Le SUISSE. — Vous ferez comme vous voudrez, mais je ne veux me brouiller avec personne.

Le RUSSE. — Tu vas, le flair !

Le PRUSSIEN. — J'allais te le proposer.

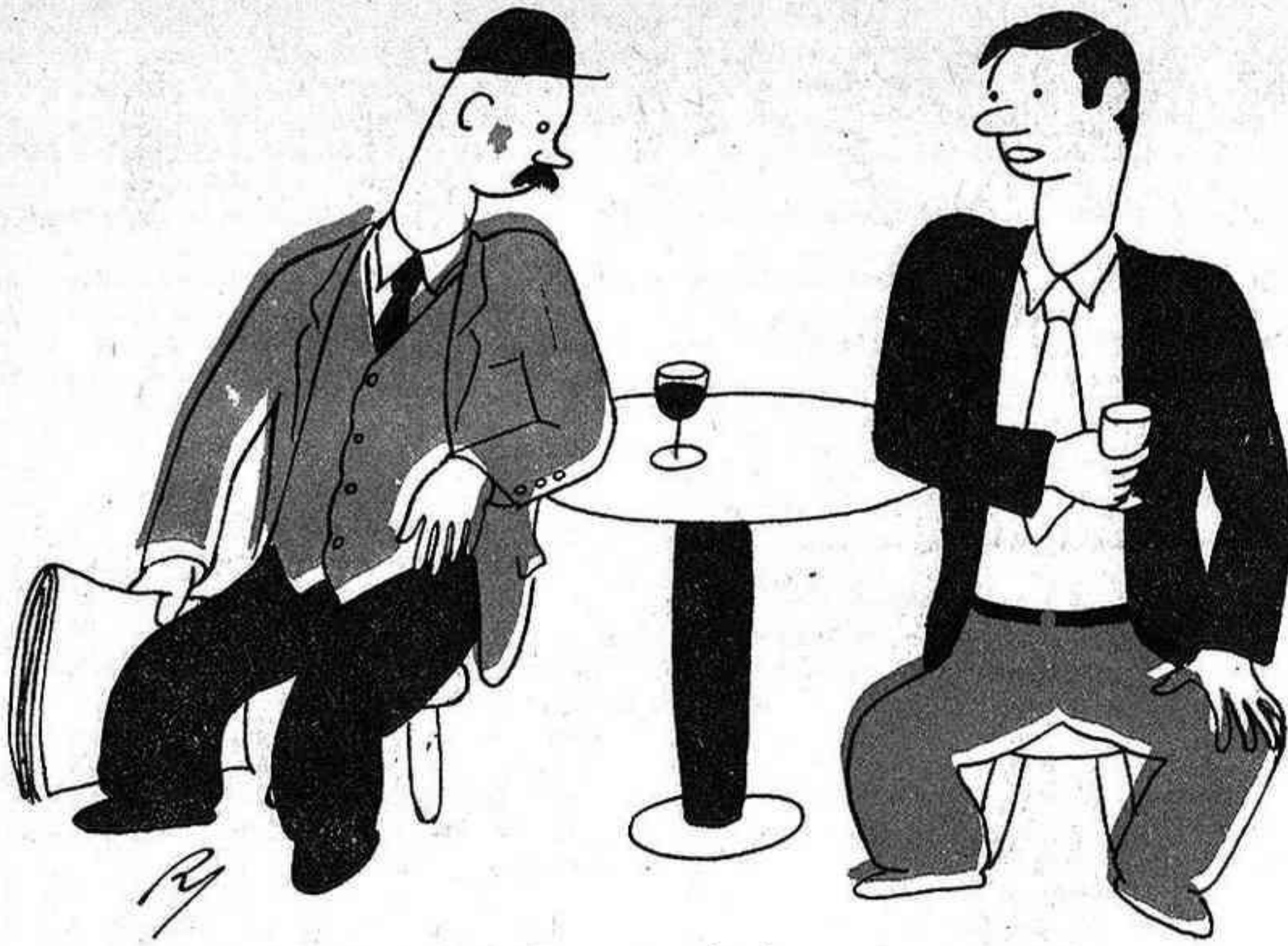

L'ANGLAIS. — Je vous le conseille fortement !

Le FRANÇAIS. — Cré bon Dieu !... Sac au dos, et vite !

1. — El francès.—Jo plantejo la qüestió: "Desarmem?". Que les nacions enviïn les respostes dintre de la botella del costat 2.—Les respostes no triguen gaire. 3.—El francès.—Estic segur de tenir la bona solució: "Tothom paisà!"... A veure. 4.—L'italià.—Apa, començal 5.—L'austriac.—Tens cada pensada! 6.—El turc.—Veurem si per la primavera que vé... i les altres. 7.—Els veïns del turc.—Ah, com a moment, és ben bé el moment! 8.—El suís.—Féu el que us sembli, però jo no hem vull barallar amb ningú. 9.—El rus.—Tens un nas...! 10.—El prussià.—T'ho anava a proposar. 11.—L'anglès.—Us ho aconsello de debó! 12.—El francès.—Dimoni! La motxilla a l'esquena, i de pressa!

—Sap què li dic, jove? Que em retiro!
 —Que és voluntari, vostè?
 —No. Són quarts d'una.

(Dibuix de Riera)

LLETRES PER A FER SOPA

La darrera obra ⁽¹⁾ d'Agustí Esclasans. Què és el Sistema?

Un prec del Poble al Poeta

Hem no rebut el darrer —darrer?, darrera d'aquest ja n'anuncia tres més en preparació— llibre de A. Esclasans, «Odes—Llibre VII», de la Biblioteca sistemàtica.

La Biblioteca sistemàtica és, no cal dir, la biblioteca particular del poeta senyor Agustí Esclasans. No hem tingut temps de llegir encara el llibre perquè no és nostre i no ens sabem decidir a robar-lo; però hem llegit, entre els plec encara no tallats, algun vers. Ens ha cridat, per exemple, l'atenció aquest tercet final del «Sonet immortal», que l'autor es dedica a ell mateix:

«Jo passaré, tu restaràs, essència del meu jo més potent, i de l'oblit negaràs el tribut amb ta presència.»

Jo passaré, tu restaràs... però consti, senyor Esclasans, que ells no que no passaran! I això és el que hauria hagut de dir, i no *diu*.

Un altre fragment que ens ha agradat molt, de «Romança»:

«La vida i la tenebra recullen l'augural salut, anyada nova, i en fan un triple flam...»

Si el senyor Esclasans ens donés la recepta d'aquest flam sense ous ni llet ni sucre, segurament que el seu llibre es vendria molt més. Però, què es pot esperar d'un poeta; per sistemàtic que sigui?

De «Miquel Angel», un sol vers:

«Dringxa martell, damunt el somni tràgic.»

—El despertador!

★

I ara que parlem de l'Esclasans se'ns acut que potser, després de la ingent obra que porta a cap de la seva més tendra edat el jove poeta que, segons ens diu en el «Sonet Immortal» ja citat, que encapçala el llibre, fundà el Sistema el 10 de novembre del 1912. (ull, Domènec Latorre, un aniversa-

ri més per portar-hi corones), no seria ja hora que publicués un llibret de divulgació per explicar al poble que lluita per la llibertat, de manera clara i sense embuts, i en poques paraules, «El Sistema explicat en deu

llicions o bé «Voleu aprendre el Sistema en vuit dies?», per exemple?

Perquè en els anys transcorreguts i amb tantes guerres i tants «Ritmes», que n'hi ha d'haver XV en total, segons anuncia, i tantes «Odes», s'ha anat perdent l'essència del Sistema i en els moments actuals, per la negligència del Poeta a no regalar als subscriptors, com s'acostuma, un moblet-biblioteca, el Poble ha començat a fantasiejar i el Sistema ha entrat a la categoria de llegenda.

Què és el Sistema?, es pregunta. I quin sistema segueix? El mètric? El mètric decimal? En realitat, pels metres que usa el Poeta, és més possible que sigui el mètric no decimal, com si diguéssim un metre de botiguer que s'estira i arronça.

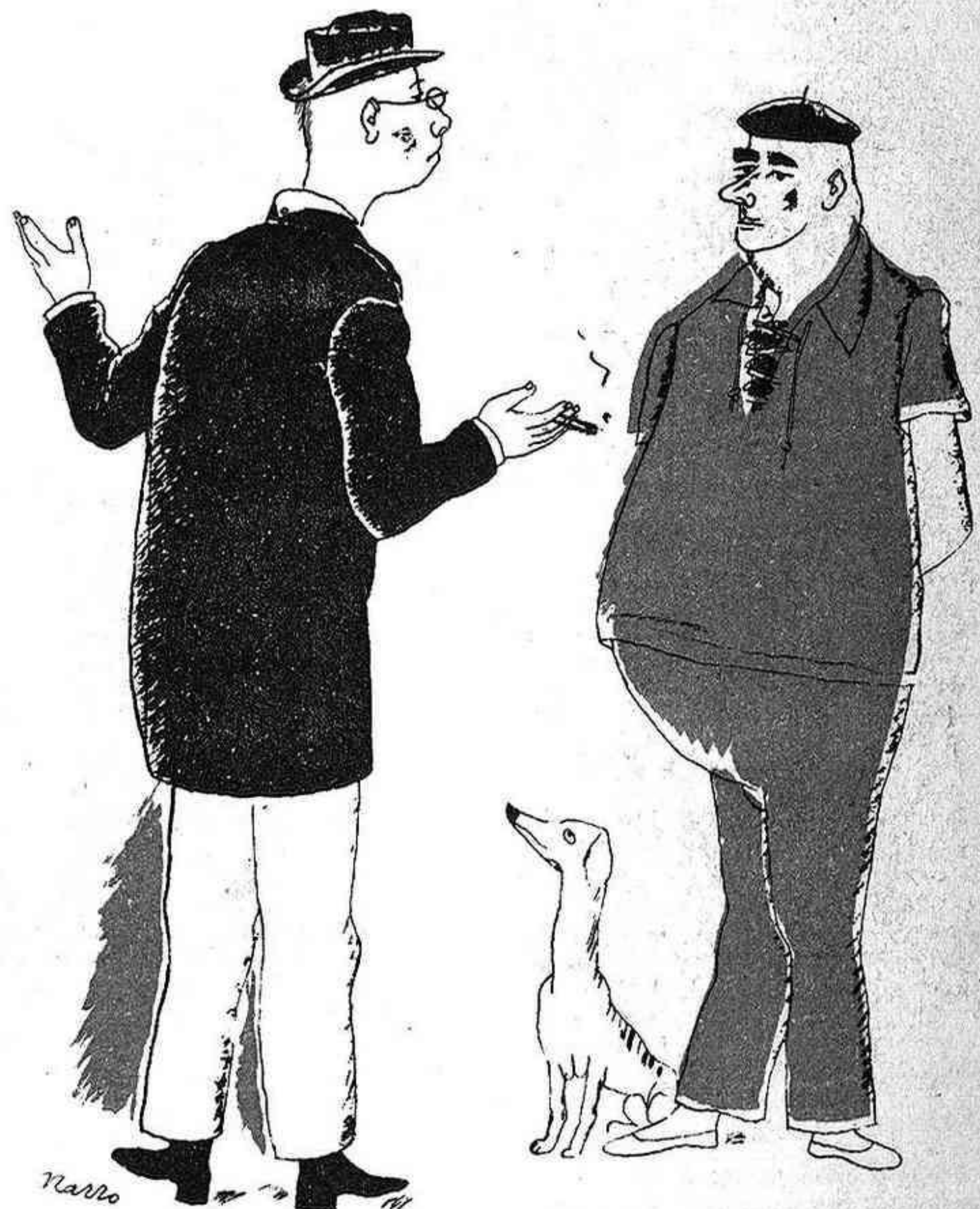
En els «Ritmes», la numeració ens feia creure en un principi que quan hi apliqués el Sistema els nombres ens revelarien la seva veritable essència. No veiem per què, per exemple, el Ritme XXXIII no s'ha de titular «Els Anys de Crist», o el XIII «El Punt de les Dones», el XV «La Niña Bonita», el XXXIV «Pela i Bon Profit» (la pesseta tenia 34 quarts en temps dels avis), el «Pelat XL» les «Banderetes d'Itàlia», «Les Carbassetes», «Les Oquetes»... Però en no començar pel «Soldat Segur», que és l'u, i en passar de l'«Avi», que és el 90, vàrem perdre les esperances que el Sistema pogués ésser mai una cosa seriosa.

Tot seguit vàrem veure com els Ritmes s'enfilaven a nombres astronòmics. Es que el Sistema és, no direm totalment, però sí més o menys planetari?

¿Per què no s'explica, per una sola vegada i a benefici del públic, per què no s'explica clarament el Poeta?

O és que es proposa callar sistemàticament?

(1) En el moment d'escriure aquest títol.

—Què li semblen, aquestes herbes?
 —No m'agraden, tenen un regust de tabac.

(Dibuix de Narro)

Esquellots

MONTSERRATINA

El dinar amb què la plana major de la U. G. T. celebrà a Montserrat el cinquantè aniversari de l'organització, fou una mena de «tour de force» gastronòmic. Els feliços mortals que hi pogueren assistir, a l'endemà ensenyaven satisfets el «menú» imprès als seus amics.

Tenint en compte que l'àpat havia tingut lloc sota el sostre del famós monestir, un irònic va preguntar:

—I al matí, no us feren oïr missa?

—Si París bé val una missa —saltà un altre— un dinar així val ben bé un «te deum»!

UN «ERRANTE» EX-«ERRANTE»

A l'endemà d'arribar d'un Congrés Internacional de Geografia, que tingué lloc a La Haia, el senyor Gonzalo de Reparaz ha sortit cap a un Congrés de Ciències que se celebra a no recordem quina ciutat estrangera. Ja fa uns mesos, el Ministeri d'Instrucció Pública havia nomenat els delegats espanyols. Però, ara, hom ha dit que allò d'aquells delegats res, i que en lloc d'ells hi ha d'anar el senyor Gonzalo de Reparaz.

Tothom sap que el senyor Reparaz, temps enrera, es deia a si mateix el «geògrafo errante». L'home continua fent honor al seu sobrenom. Està clar que «errante», en llen-

guatge popular, vol dir també indigent. I aquí, sí que el senyor Reparaz, viatger a compte de l'Estat, sí que es desmenteix rodonament...

LES EXIGENCIES DEL PÚBLIC

El públic, com a públic de teatre, tothom sap que és del més respectable que hi ha, i ja li diuen el respectable públic.

Ara, fora del teatre, sol ésser massa poc comprensiu, i això dona, de vegades, lloc a escenes pintoresques, de sainet, diríem.

L'altre dia, en una parada de tramvies, cosa insòlita, hi havia un grup de gent que pujava i baixava del tramvia (cal advertir que també hi havia un tramvia parat) quan un cotxe dels que ara corren comença de tocar el clàxon per passar. De sobte, un dels del públic, un energumen segurament, se li plantà al davant preguntant-li si no sabia el Reglament de Circulació, que obliga els cotxes a parar quan hi ha gent que puja o baixa del tramvia.

—Nosotros —li contestà comprensiu el xofer— pasamos cuando nos pasa por... la gana!

—Sí —li replicà l'altre—; però es veu que ara m'ha passat per... la gana a mi!

Com s'ha de portar la camisa?

A casa nostra la camisa, a l'estiu, es porta amb mànega curta i, generalment, neta. En el país dels facciosos, però, es veu que la fan servir per un gran nombre de coses. Així, per exemple, llegim que en un concurs de ramaderia a Vergara (Guipúscoa) es féu la imposició de camises blaves als pagesos de la «Confederación Católica Agro-Pecuaría» (suposem que es deu tractar d'un cisma en l'Església Catòlica Apostòlica i Romana) i el que les imposava, que era el **delegado sindical** Puente —camarada Puente, li diuen— pronuncià un discurs en el que digué:

«La camisa azul no es una prenda para cubrir malas artes ni viejos procedimientos caciquiles que, gracias a nuestro invicto Caudillo han sido definitivamente desterrados del glorioso solar hispano. Al igual que los escapularios, debe llevarse con orgullo, con fe y con disciplina, con arrogancia y distinción.

Esa camisa que desde hoy habéis de vestir, no admite más manchas que las de la sangre dada por nuestra juventud heroica por nuestra gloriosa revolución. Tened, además, presente, que la camisa azul es la prenda con que nuestros mejores hombres hacen la guardia en los luceros y no olvidar nunca que es la mortaja de nuestros héroes en los campos de batalla.»

No sabem que els escapularis s'haguessin de dur amb **arrogancia** i **distinción**; quant a les taques de sang, per la manera de dir-ho, es veu clarament que són de la sang dels altres. Pel que fa a la mortalla, el panorama no és, que diguem, massa atractiu per als pagesos guipuscoans que porten aquesta camisa per **imposició**.

CAMP FACCIOS

—Gràcies al "Generalísim", vostè amb el seu treball té el pa nostre de cada dia.

—No, senyora, no; tinc el pa nostre de cada deu dies.

(Dibuix d'Alloza)

Anècdotes del nostre Concurs d'anècdotes

(FORA DE CONCURS)

L'EXIT NO ENS EL PODEM TREURE DE SOBRE

¿Caldrà convèncer els nostres lectors del gran èxit que constitueix el nostre gran concurs d'anècdotes?

Nosaltres coneixem prou els lectors de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA i ells ens coneixen prou a nosaltres perquè no calgui insistir sobre aquest punt.

Durant el primer termini d'un mes que ara hem prorrogat per un altre mes, hem rebut més cartes que la Greta Garbo.

Hem hagut de requisar l'Estadi de Montjuïc i encara no ens hi caben tancades.

No cal dir que el dia que les hàgim d'obrir haurem de llogar tots els vigilants de Barcelona.

Aquel dia l'Estadi registrarà una activitat tan extraordinària que semblarà que fem un concurs a «la antiga usanza».

I el més bo és que l'allau de correspondència no minva i amenaça convertir-se en una inundació com la del Riu Groc xinès, que tan desagradables conseqüències està tenint per als nipons invasors de Xina.

LAPSUS

Un xicot ens ha tramès des del front estant unes anècdotes, com tants altres combatents. Fins ací la cosa no té res de particular, però resulta que el nostre concursant

es veu que va escriure aquell mateix dia a la xicota que viu a Mollerussa.

L'home, en tancar les dues lletres, es veu que atabalat per l'emoció, va equivocar el sobre i ens ha tramès a nosaltres la lletra de la xicota i a la xicota les anècdotes que destinava al nostre gran concurs.

Però res no s'ha perdut.

Epl per la nostra part. Potser la xicota de Mollerussa haurà deduït que el promès ja no l'estima, però el que és nosaltres, estem convençuts que si addicionem la lletra d'amor al nostre concurs d'anècdotes, s'enduria el primer premi.

Si en serà de substanciosa la lletra d'amor del nostre concursant!

La discreció més elemental ens impedeix de reproduir-la, però el lector pot arribar on vulgui en el terreny de les suposicions.

Encara quedarà curt!

Posem, doncs, la facècia fora de concurs, però no volem deixar passar l'avinentsa de felicitar el nostre comunicant.

A PROPOSIT DEL PRIMER PREMI

Un altre concursant que cau de ple dins les condicions del cartell del nostre concurs, i que per cert té en el dit concurs molt bones possibilitats ens adverteix, curant-se en salut i per si de cas guanyés el primer premi (com sap el lector, aquest premi és un equip complet de la graduació que tingui el guanyador), que ell és bus.

Això, evidentment, és una previsió honesta que l'honora, ja que el no haver-ho advertit podria provocar dificultats ulteriors.

Nosaltres, fent ús d'aquesta mateixa sinceritat, advertim al concursant que si no hi ha manera de trobar allò que en bona llei li correspon, nosaltres ens comprometem només a regalar-li un vestit de bus despulat.

No podem comprometre'ns més de moment!

IMAGINACIO

Un altre participant, combatent, del nostre gran concurs d'anècdotes, ens demana amb aquella bona fe, si és imprescindible que aquestes anècdotes siguin rigorosament històriques o bé si és igual, tanmateix, que siguin inventades.

Des d'ací responem als neguits del nostre benivolgut amic que a nosaltres tant sens enfum, però què fet i fet, si se les vol inventar valia més que no ho hagués dit.

A nosaltres, si felen riure i guanyaven els premis, res no ens importava el cap i a la fi si eren inventades.

Això, amic, es fa i no es diu!

EL. P. O. U. M. TAMBE

Un lector de Gratallops ens consulta si ell també hi pot tirar al nostre gran concurs d'anècdotes del front i de la rereguarda.

«He llegit (diu l'home de Gratallops) que poden participar-hi en el vostre gran concurs d'anècdotes els combatents i els obrers.

»Ara bé, jo sóc camperol.

»Què he de fer?»

Nosaltres ja sabem el perill que comporta convertir el nostre gran concurs d'anècdotes en un concurs obrer i camperol.

Això fóra donar ales al trotsquisme i abocar el nostre concurs d'anècdotes a que pogués acabar com un altre quatre de maig.

Entesos?

Això no vol dir que ens consta que hi ha camperols de bona fe i el nostre comunicant, que ja té prou provat que ho és, ja pot tirar.

Per nosaltres que no se n'estiguin!

UN ESTAJANOVISTA

Un concursant de Sabadell ens havia ja tramès ell tot sol, abans d'ésser prorrogat el primer termini d'admissió, set-centes anècdotes.

Després de prorrogar un mes la data d'admissió, ens ha escrit una carta tota vessant alegria, que ve a dir, si fa no fa:

«Estic contentíssim que hàgim prorrogat el vostre concurs, car un mes passa volant i francament se m'havien quedat moltes coses al tinter.»

Si d'això no n'hi ha un estajanovista, ni mai!

★

Continuarem assabentant els nostres lectors de les incidències d'aquesta contesa històrica que es fa el nostre gran concurs d'anècdotes, que cada dia que passa va agafant major excrement (ai! perdonin!)

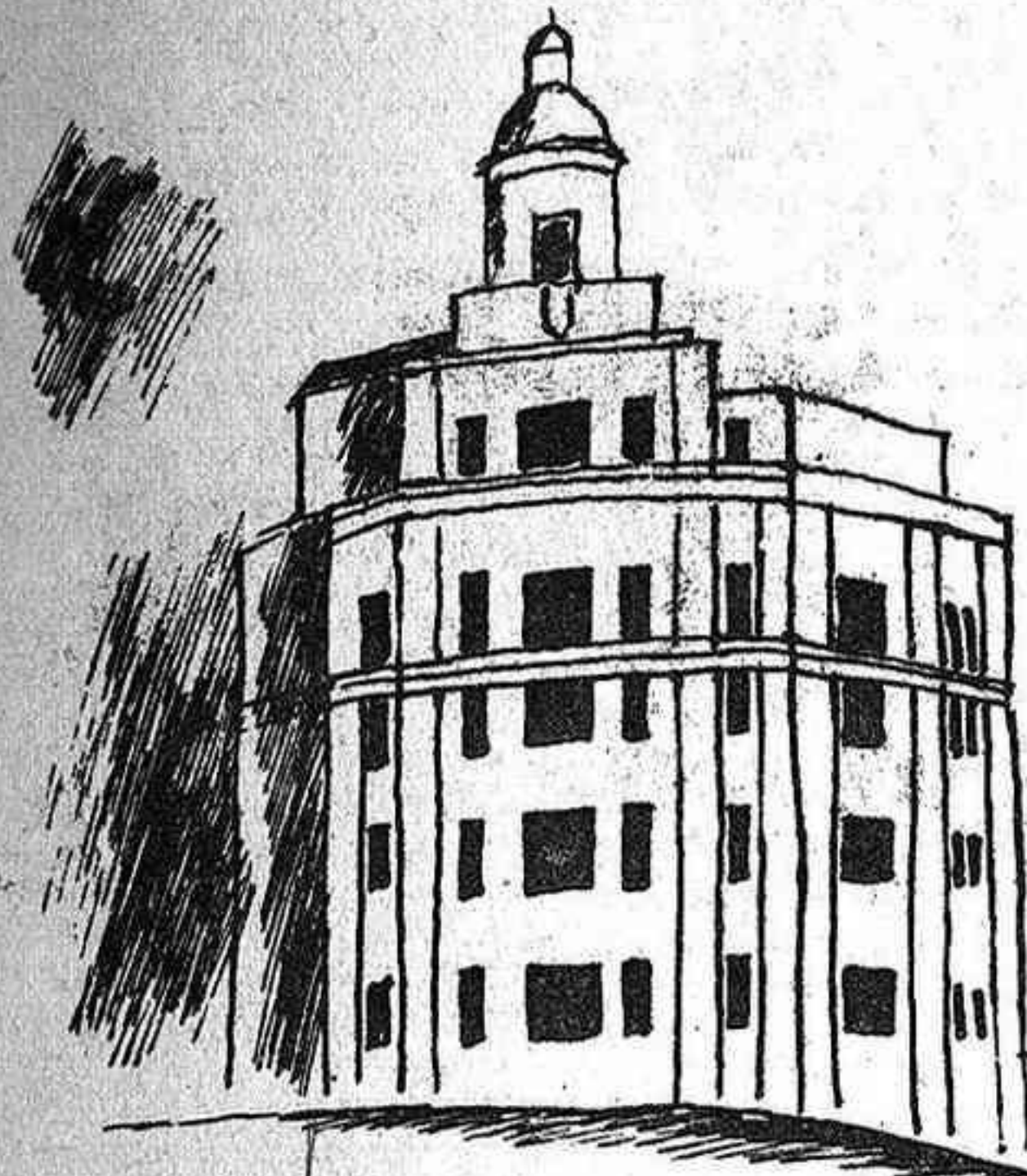

CURIOSITAT NATURAL

Franco—Tu, baixa i compra'm el diari!

(Dibuix d'Alpresa)

Els que pretenen baixar de l'hort

Excm. Senyor:

Pau Pi Poch, de quaranta-cinc anys d'edat, veí de Barcelona, passatger del tramvia 21, lector de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, concorrent al cinema Monumental i amb carnet de restaurant econòmic, acut respectuosament a V. E. i exposa:

Que essent un ciutadà honestíssim, com ho demostra el fet que fa vint-i-tres anys que viatja en tramvia, i que no ha disposat mai d'automòbil, malgrat durant aquests vint-i-tres anys hagi vist la guerra, la dictadura, l'Exposició, l'adveniment de la República, el 6 d'octubre, el 19 de juliol i el 4 de maig, i l'infraescript, perseverant, ha continuat anant a peu;

Que fent quatre viatges diaris en el tramvia número 21, més vulgarment conegut per Gràcia-Rambles, encara que si ara les Rambles no el veuen no ha perdut encara la Gràcia, i havent-se d'esperar hores i hores en les parades de la línia susdita, la qual

sum familiar, en les mateixes parades del tramvia;

Que havent-se adonat en les seves llargues hores de meditació i d'espera que la Plaça de Catalunya, inici de trajecte, és un immens solar del tot desaprofitat, la urbanització del qual ha constituït sempre una seriosa preocupació per als administradors municipals;

Sollicita que V. E. tingui a bé cedir-li l'esmentada plaça sota les condicions que el Decret estableix i avançant ja el seu agraïment, té l'honor d'invitar a tota la Corporació de la vostra digna presidència a menjar d'ací a quatre mesos una amanida al bell centre de la plaça, a base de productes collits sobre el terreny.

Visqueu V. E. molts anys, en bé de l'agricultura urbana.

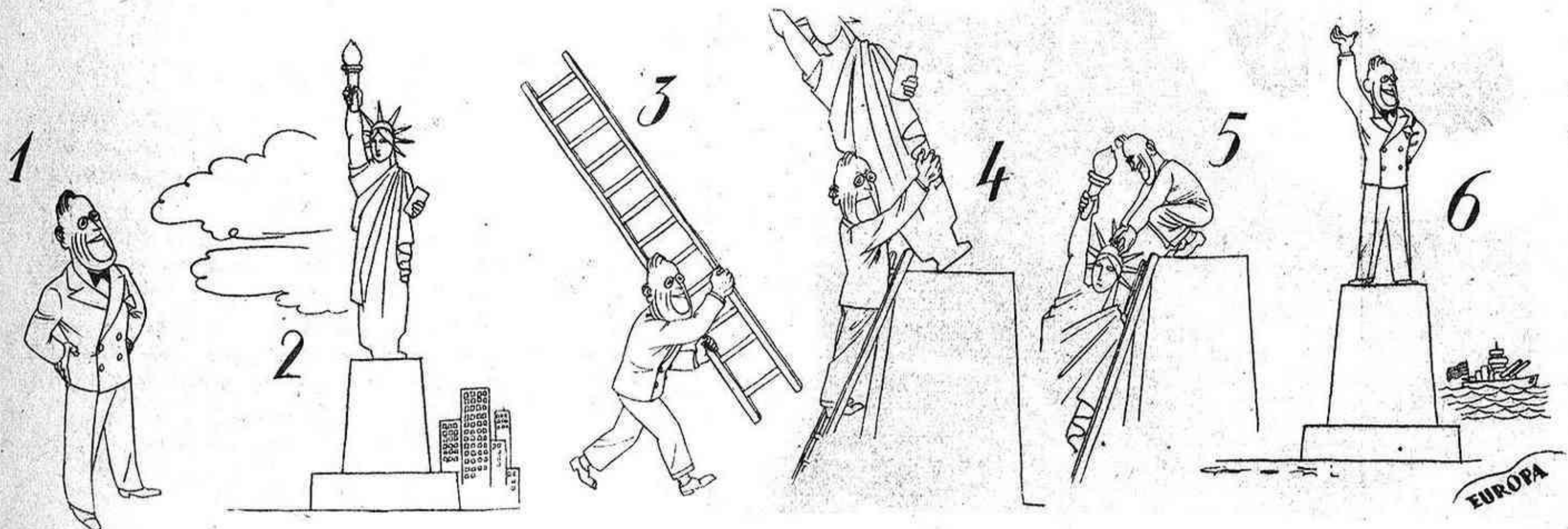
Barcelona, 2 de setembre del 1938.

PAU PI POCH

Excm. Sr. Alcalde de la Ciutat.

cosa representa un considerable malgastament de temps;

Que havent vist publicat el Decret sobre l'aprofitament d'espais per a horts familiars, creu indicadíssim aprofitar-lo damunt del terreny, dedicant-se a la plantació de tomàquets, cols, bledes i altres verdures de con-

EIX...!!!

(Dibuix de Goñi)

—On aneu?
—A Espanya!
—A què fer?
—A que ens retirin.